

Homilija / sv. Misa zadušnica za pok. Darija Bagarića Bugojno,

15. 11. 2025., u 14 sati / Fra Nikica Vujica

Dragi roditelji pokojnog Darija Ivica i Jadranko, braćo Oliveri i Damire i ostala rodbino i prijatelji, dragi vjernici,

Okupili smo se ovdje da se oprostimo od pokojnog Darija Bagarića, ali još više da se u ovoj sv. Misi pomolimo za njega. Dobro je iskazati sućut, pokušati utješiti, ali u ovakvim trenucima molitva je jedina koja može sve nas održati uspravno i u njoj možemo naći utjehu. Ovdje smo i zato da iz ove tužne okolnosti izvučemo pouku za svoj život. Svi smo tako blizu smrti. Nitko od nas ne zna kada će mu doći Gospodin u susret. Svi smo putnici i prolaznici na ovoj zemlji.

U ovakvim trenucima neizbježna su naša razmišljanja o životu i smrti. Jedan pjesnik piše: „Ako želiš svoj životni put u svijetu s nečim usporediti, tada ga usporedi s potokom koji u dolini postaje rijeka koja žuri k moru“. Time je u malo riječi izrečeno što je to zapravo život, da liči potoku koji u dolini postaje rijekom. Možda je to razlogom da neki ljudi vole sjediti na obali rijeke, jer im proticanje vode pobuđuje misli i osjećaje. I što duže gledaju kako voda otječe, time više pomišljaju da je rijeka kao oni: Ova je rijeka kao ja, kao moj život! Kao što rijeka ima svoj izvor, tako i naš život ima svoj početak. Početak ljudskog života, misterij je koji nam izmiče. Nešto od toga naslutio je Psalmist kada veli: „Bože, do neba je dobrota tvoja... U tebi je izvor životni... (Ps 36, 6.10.) Svatko od nas može reći: Bog je dubina iz koje sam izišao. On je temelj koji me nosi, na kojem se osjećam siguran i zaštićen. On je snaga iz koje ja živim.

I život našega Darija jednog je dana započeo. Bilo je to vrijeme sretnog djetinjstva i mladosti, kada je Dario krenuo vlastitim putovima. I za kratko vrijeme njegova životna rijeka je postala velika, jer je u sebe primala razne pritoke, a to su životna iskustva. Nakon završene gimnazije u Uskoplju uspješno završava studij Odgojnih znanosti u Leipzigu (Njemačka) gdje je kasnije dvanaest godina radio kao socijalni radnik i pedagog u školi. Prije nekoliko godina, ponukan nutarnjom željom i osobnim pozivom, vraća se iz Njemačke u domovinu te se 2023. godine upisuje na Teološki fakultet u Sarajevu sa željom da produbi svoje kršćansko znanje i posveti se studiju teologije. O svom povratku iz Njemačke u svoj zavičaj, Dario je govorio: “Bio sam u Njemačkoj, u Leipzigu 21 godinu, radio u jednoj školi kao socijalni radnik i pedagog. I duži period razmišljao sam o povratku u rodno Bugojno, ali još nisam imao neki pravi povod. U Njemačkoj sam bio dobro situiran, svojim radom sam stekao i imao svega materijalnoga. Vremenom sam, međutim, zaboravljao oslanjati se na Boga, i vidio sam da je to opasnost za moju vjeru. Bojao sam se da ju ne izgubim i morao sam nekako izići iz toga vlaka materijalnog svijeta. Osjetio sam da je za mene vrijeme u Njemačkoj isteklo. Moja vjera je počela jačati, postajati življom. Ono što je prevagnulo da se vratim jest Biblijski susret u Bugojnu – Bereja, a to je zajednica koja je primila Riječ Božju sa svom spremnošću i danomice istraživali Pisma (usp. Dj 17, 11). To je ono što želim: u zajednici istraživati Pismo, Bibliju. A zašto sam se vratio? – pitali su me. U Bugojnu znaju reći da ovdje nema života, a to je kao da govoriš da ovdje nema Isusa, da nema Boga; da je ovaj prostor i Bog napustio. A vidjeli smo bezbroj puta, da ako igdje ima Boga, onda ga ima ovdje u Bugojnu.”

Mladim studentima u Bugojnu prije godinu dana je govorio: “Svaki pravi, trajni uspjeh koji sam mogao pribilježiti u svom djelovanju na radnom mjestu kao pedagog i socijalni radnik u Njemačkoj, nije bio rezultat moga studija nego rezultat mog odnosa s Bogom. Studij nam, u određenom smislu, otvara vrata da nas Bog postavi tamo gdje On želi kako bismo mogli djelovati i Duhom Svetim graditi kraljevstvo Božje, u ime Božje. Mi studenti smo za nekoliko godina nositelji ne bilo kojeg, nego ovoga društva. A prije svega pozvani smo biti Božji ljudi. Mi nismo slučajno ovdje rođeni, sve je u promislu Božjem. Bogu se staviti na raspolaganje ne znači nužno poći putem redovništva i svećeništva, nego prihvatiti djelovanje Duha Božjega u meni i kroz mene ovdje na mjestu gdje jesam.”

Pokojnog Darija sam upoznao prije godinu dana. Vodio je Biblijske susrete petkom u župi sv. Ante u Bugojnu. Već na prvom susretu bio sam iznenađen kvalitetom njegova izlaganja Božje riječi i duhovnoj zrelosti. Na njegovom licu jasno sam vidio blaga, zadovoljna i radosna čovjeka. Ta njegova radost nije bila neka površna veselost, nego je bila trajna, duboka i ozbiljna radost. Dario je veoma jasno odbacivao sve što je negativno, a prihvaćao ono što je pozitivno. Ta radost, uvjeren sam, nije ga ostavljala ni u najtežim trenucima njegova ovozemnog života.

Braćo i sestre, Isus nam i danas govori: „Neka se ne uznemiruje srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte!“ (Iv 14, 1) Velika je to riječ. Dok to govori, Isus stoji pred vlastitom smrću. Govori o odlasku s ovoga svijeta. Govori o vlastitoj smrti, ali i o mukama, progonstvima i o smrti svojih učenika. I veli im da se ne uznemiruju. Samo Bog to može reći. Samo Isus koji je pravi Božji Sin, onaj koji je pobijedio smrt. Isus govori i o patnjama i o križevima i o strahotama, ali ipak veli da se ne uznemirujemo. Jer mi nismo predani na milost i nemilost ovozemnim zakonima, prolaznosti, smrti i propadljivosti. Mi smo na neki način podložni zakonima ove zemlje, ali ih u isto vrijeme nadilazimo. Jer mi nismo samo od ove zemlje. Od Boga smo. Stvoreni na njegovu sliku. Radi nas je Sin Božji postao čovjekom. On nam daruje vječni život. Zato, svjesni svih nevolja i strahota, po Isusovoj riječi, mi se ne uznemirujemo. Uvjereni smo da je naš Dario već stigao ka Uskrsnulom Gospodinu, njega je tražio, njega je pronašao, njemu se pridružio u Kraljevstvo Božje.

Izražavam osobno i u ime župnika fra Jure Šekerije, vikara fra Drage Blaževića (koji su opravdano odsutni), naših časnih sestara u Malom selu, kršćansku sućut roditeljima: Ivici i Jadranki; braći: Oliveru i Damiru; nevjesti Mareen; nećacima: Jeleni, Nini i Toniju; stričevima: Josipu, Stipi i Tomislavu s obiteljima; tetkama: Miri, Zrinki i Vlatki s obiteljima; rodbini i prijateljima; s. Ivanki i Biblijskoj zajednici Bereji; profesorima i studentima Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Sarajevu.

Pokoj vječni daruj mu, Gospodine!